

रोम दृष्टांत स्थापन करतो - क्रमांक बारा

भविष्यवाणीचा त्रिप्रकारे उपयोग: उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू आणि शेवटच्या दिवसांत पळून जाण्याची चेतावणी

Jeff Pippenger
2024-08-31

भविष्यवक्ता दानिएल याने सांगितलेली उध्वस्त करणारी घृणास्पद गोष्ट ही तीन भिन्न युगांतील ख्रिस्ती लोकांनी पळून जाण्यासाठी दिलेले एक चिन्ह आहे. इ.स. 66 मध्ये यरुशलेमला वेढा घालणाऱ्या रोमन सैन्यांच्या ध्वजचिन्हांना त्यांनी पाहिले तेव्हा यरुशलेममधील ख्रिस्ती लोक पळून गेले. पाचव्या शतकाच्या उत्तरार्धातील व सहाव्या शतकाच्या आरंभीच्या ख्रिस्ती लोकांनी देवाच्या मंदिरात पापाचा मनुष्य स्वतःला देव असल्याचे जाहीर करित आहे, हे पाहिले तेव्हा ते अरण्यात पळून गेले. 1888 मध्ये सेनेटर ब्लेअर यांनी संयुक्त संस्थानांच्या काँग्रेससमोर रविवारी संबंधी कायद्यांची एक मालिका मांडली. त्या विधेयकांना ब्लेअर विधेयके असे म्हणत असत, आणि रविवारी हा राष्ट्रीय उपासनेचा दिवस म्हणून घोषित करण्याचा तो एक प्रयत्न होता. रविवारची उपासना ही पशूची खूण, पोपसत्तेच्या अधिकाराची खूण आहे, आणि संयुक्त संस्थानांचे संविधान संयुक्त संस्थानांच्या नागरिकांसाठी राष्ट्रीय धर्माची अंमलबजावणी ही कसोटी म्हणून लादण्यास थेट विरोध करते.

आधुनिक रोम म्हणून संयुक्त संस्थानांची ओळख पटविण्याशी संबंधित असलेल्या त्रुटिपूर्ण अनुप्रयोगामध्ये हाच तथ्यभाग वगळलेला आहे. भविष्यवाणीच्या त्रिस्तरीय अनुप्रयोगास त्याच्या अनुप्रयोगावर नियंत्रण ठेवणारे विशिष्ट नियम असतात. हे नियम असे दर्शवितात की तिसऱ्या पूर्ततेची भविष्यवाणीसंबंधी वैशिष्ट्ये स्थापित करण्यासाठी पहिल्या पूर्ततेची भविष्यवाणीसंबंधी वैशिष्ट्ये दुसऱ्या पूर्ततेच्या भविष्यवाणीसंबंधी वैशिष्ट्यांबरोबर एकत्र केली पाहिजेत.

पळून जाण्याची ही चेतावणी येऊ घातलेल्या छळापासून पळून जाण्याची चेतावणी आहे. ख्रिस्ताच्या युगात तो छळ म्हणजे इ.स. ७० मध्ये यरुशलेम व मंदिराचा नाश होय. त्या समीप येत असलेल्या छळाची चेतावणी देणारे चिन्ह इ.स. ६६ मध्ये देण्यात आले. उशिरा पाचव्या आणि प्रारंभीच्या सहाव्या शतकातील पळून जाण्याची चेतावणी, पौलाने भविष्यसूचक पर्गमोसच्या पतनाची ओळख म्हणून दर्शविली होती; पर्गमोसने मूर्तिपूजक रोमचे प्रतिनिधित्व केले. पापाचा मनुष्य, जो स्वतःलाच देव म्हणून घोषित करणार होता, तो प्रकट व्हावा यासाठी प्रथम एक पतन होणे आवश्यक होते. इ.स. ५३८ कडे वाटचाल करणाऱ्या इतिहासात, जे मूर्तिपूजक रोम अडथळा ठरत होते, किंवा पौलाने म्हटल्याप्रमाणे “रोखून धरत होते,” ते दूर करण्यात आले; आणि पर्गमोस पतित झाल्यावर, पळून जाण्याचे चिन्ह आले व विश्वासूना पोपशाही चर्चांच्या सहवासापासून वेगळे होण्यास निर्देश केले. मग इ.स. ५३८ मध्ये, ऑर्लेआन्सच्या परिषदेत पोपशाही सत्तेने रविवारीचा कायदा पारित केला, आणि पोपशाही छळाची एक हजार दोनशे साठ वर्षे सुरू झाली.

पहिले दोन साक्षीदार स्पष्टपणे दर्शवितात की ख्रिस्ताने दिलेल्या पळून जाण्याच्या इशाऱ्याची तिसरी पूर्तता प्रत्यक्ष छळ होण्यापूर्वी झाली होती. इ.स. ६६ मध्ये सेस्टियसच्या वेढ्याची सुरुवात झाल्यानंतर नेमके साडेतीन वर्षांनी यरुशलेमचा नाश झाला; अशा रीतीने ख्रिस्तीजनांना टायटसने आरंभ केलेल्या आणि मंदिर व नगर यांच्या विनाशाने समाप्त झालेल्या दुसऱ्या वेढ्याच्या भयावहतेपूर्वीच पळून जाण्याची संधी मिळाली. इ.स. ५३८ पूर्वीच, ख्रिस्तीजनांनी पोपशाही रोमच्या चर्चपासून स्वतःला वेगळे केले आणि भविष्यसूचक अर्थाने अरण्यात पलायन केले; हे आध्यात्मिक यरुशलेमच्या विनाशाचे प्रतीक आहे.

परंतु मंदिराबाहेर असलेले अंगण वगळून टाक, आणि त्याचे माप करू नको; कारण ते अन्यजातीयांना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगर बेचाळीस महिने पायदळी तुडवतील. आणि मी माझ्या त्या दोन साक्षीदारांना

अधिकार देईन, आणि ते गोणपाट परिधान करून एक हजार दोनशे साठ दिवस भविष्यवाणी करतील.
प्रकटीकरण 11:2, 3.

पळून जाण्याच्या इशाऱ्याच्या या दोन्ही दृष्टांतांमध्ये, इशारा हा छळापूर्वी येतो, आणि छळाचे प्रतिनिधित्व रोमकडून होते—तो मूर्तिपूजक असो वा पोपसत्ताक—आणि तो यरुशलेमला, ती प्रत्यक्ष असो वा आध्यात्मिक, तुडवून टाकतो. सातव्या-दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्टांसाठी पळून जाण्याचा इशारा १८८८ मधील ब्लेअर विधेयक हा होता. मूर्तिपूजक रोमच्या इतिहासातील पहिल्या पूर्ततेमध्ये ख्रिस्ती लोकांनी यरुशलेममधून पळून जायचे होते, आणि पोपसत्ताक रोमच्या पूर्ततेमध्ये ख्रिस्ती लोक अरण्यात पळून गेले. अॅडव्हेंटिझमसाठी इशारा असा होता की, ग्रामीण भागात पळून जावे.

“आता देवाच्या लोकांनी आपली मने जगात गुंतविण्याची किंवा आपला खजिना जगात साठवून ठेवण्याची ही वेळ नाही. तो काळ फार दूर नाही, जेव्हा आरंभीच्या शिष्यांप्रमाणे आपल्यालाही उजाड आणि एकांत स्थळी आश्रय शोधण्यास भाग पडेल. जसे रोमन सैन्यांनी यरुशलेमेवर केलेला वेढा हा यहुदियातील ख्रिस्ती लोकांसाठी पलायनाचा इशारा ठरला, तसेच पोपसत्ताक शब्बाथाची अंमलबजावणी करणाऱ्या जाहीरनाम्यात आमच्या राष्ट्राने सत्ता हातात घेतल्याचे पाऊल आपल्यासाठी इशारा ठरेल. त्या वेळी मोठी शहरे सोडण्याची, आणि त्यानंतर लहान शहरेही सोडून पर्वतांतील एकांत ठिकाणांतील निवृत्त निवासस्थानी जाण्याची तयारी करण्याची वेळ येईल.”
Testimonies, volume 5, 464.

“पापल शब्बाथाची अंमलबजावणी करणाऱ्या हुकूमनाम्यात आपल्या राष्ट्रकडून सत्तेचा स्वीकार केला जाणे हे आपल्यासाठी एक इशारा ठरेल,” हे तेव्हा पूर्ण झाले, जेव्हा मार्कच्या शब्दांप्रमाणे उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू “जिथे तिला उभे राहणे योग्य नव्हते, तिथे उभी होती.” 1888 मध्ये, संयुक्त राज्यांची काँग्रेस राज्यघटनेच्या एका मूलभूत तत्त्वाच्या थेट विरोधात असलेल्या एका कायद्याचा विचार करित होती, आणि त्या वेळी सातव्या-दिवसाचे अॅडव्हेंटिस्टांनी शहरे सोडून ग्रामीण भागात जावे.

“यरुशलेमच्या विनाशात एकही ख्रिस्ती नाश पावला नाही. ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना इशारा दिला होता, आणि ज्यांनी त्याच्या वचनांवर विश्वास ठेवला त्या सर्वांनी प्रतिज्ञा केलेल्या चिन्हाची वाट पाहिली.... त्यांनी विलंब न करता सुरक्षित स्थळी—यरदेनपलीकडील पेन्या देशातील पेल्ला नगरात—पलायन केले.” The Great Controversy, 30.

पळून जाण्यासाठी दिलेल्या इशाऱ्यांच्या चिन्हांपैकी पहिल्या चिन्हाची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये तिसऱ्या व अंतिम परिपूर्तीचे प्रतिनिधित्व करतात. कधी कधी ती भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये त्या तिसऱ्या परिपूर्तीत दुहेरी परिपूर्ती निर्माण करतात. याचे एक उदाहरण म्हणजे तीन एलियाह. येजाबेल, आहाब आणि बालाच्या संदेष्ट्यांशी झालेल्या संघर्षात एलियाहची रेषा, आणि दुसरा एलियाह असलेल्या योहान बाप्तिस्त्याची हेरोदिया, हेरोद आणि सलोमी यांच्याशी झालेल्या संघर्षातील वैशिष्ट्ये, एकत्रितपणे हे स्थापित करतात की शेवटच्या दिवसांत—कारण त्रिविध अनुप्रयोगाची तिसरी व अंतिम परिपूर्ती नेहमी शेवटच्या दिवसांत असते—एलियाह आणि योहान हे देवाच्या लोकांच्या दोन वर्गांचे प्रतिनिधित्व करतात. एलियाहद्वारे प्रतिनिधित्व केलेला एक वर्ग मरत नाही, आणि योहानद्वारे प्रतिनिधित्व केलेला दुसरा वर्ग मरतो. हे दोन वर्ग प्रकटीकरण अध्याय सातमध्येही अशा प्रकारे दर्शविलेले आहेत की, एक लाख चव्वेचाळीस हजार, जे मरत नाहीत, आणि तो मोठा समुदाय, जो मरतो.

तीन बाबेलमध्ये भविष्यवाणीच्या संदेशातील एक समान घटक असा आहे की पहिला बाबेल निम्रोदद्वारे दर्शविला जातो, परंतु दुसरा बाबेल पहिला व शेवटचा राजे, नबुखदनेस्सर आणि बेलशस्सर, यांच्याद्वारे दर्शविला जातो. नबुखदनेस्सर बाबेलमधील त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे तारण पावतील, आणि बेलशस्सर बाबेलमधील त्या लोकांचे, जे नाश पावतील.

अंतकाळात रविवारविषयक दोन कायदे आहेत, जे बायबल भविष्यवाणीचा विषय आहेत. पहिला म्हणजे संयुक्त संस्थानांत लवकरच येऊ घातलेला रविवारचा कायदा, आणि दुसरा म्हणजे संपूर्ण जगावर लादला जाणारा रविवारचा

कायदा. या दोन्ही रविवारच्या कायदांचे प्रतीकरूप मूर्तिपूजक रोमच्या रविवारच्या कायद्याद्वारे दाखविले गेले होते, जेव्हा इ.स. 321 मध्ये कॉन्स्टांटाईनने पहिला रविवारचा कायदा अंमलात आणला; त्यानंतर इ.स. 538 मध्ये पोपसत्ताक रोमचा रविवारचा कायदा आला. मूर्तिपूजक रोम हे संयुक्त संस्थानांचे पूर्वछायाचित्र दर्शविणाऱ्या अनेक भविष्यसूचक प्रतीकांपैकी एक आहे, आणि इ.स. 321 चा रविवारचा कायदा संयुक्त संस्थानांत लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचे प्रतीकरूप आहे. इ.स. 538 मधील पोपसत्ताक रविवारचा कायदा संपूर्ण जगावर अंमलात आणल्या जाणाऱ्या रविवारच्या कायद्याचे प्रतीकरूप आहे. दानियेल अकरामधील दरोडेखोरांद्वारे संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक दर्शविले गेले आहे, हा दोषपूर्ण दृष्टिकोन, संयुक्त संस्थानांत लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचा पुरावा म्हणून उपयोग करण्याचा प्रयत्न करतो, आणि असा दावा करतो की संयुक्त संस्थानांतील रविवारचा कायदा हाच संयुक्त संस्थाने आधुनिक रोम असल्याचे सिद्ध करतो; परंतु तो या गोष्टीकडे दुर्लक्ष करतो की अजून एक रविवारचा कायदा आहे, जो अजगर, पशू आणि खोटा संदंष्टा यांच्या त्रैध संघटनेद्वारे जगातील प्रत्येक राष्ट्रावर लादला जातो.

जर संयुक्त संस्थानांतील रविवारविषयक कायदा संयुक्त संस्थानांना आधुनिक रोम म्हणून ओळखतो, तर मग जगभरातील रविवारविषयक कायदा कोणाची ओळख पटवितो? तीन रोम हे दर्शवितात की आधुनिक रोम, जे त्रिविध आहे, दोन भिन्न रविवारविषयक कायदांची अंमलबजावणी करील. पहिला संयुक्त संस्थानांमध्ये आहे आणि त्याचे प्रतिरूप इ.स. ३२१ मधील कॉन्स्टांटाईनच्या रविवारविषयक कायदात आढळते; आणि दुसरा संपूर्ण जगासाठी आहे, ज्याचे प्रतिरूप इ.स. ५३८ मधील पोपसत्ताक रविवारविषयक कायदात आढळते. भविष्यवाणीच्या त्रिस्तरीय अनुप्रयोगाच्या संदर्भात संयुक्त संस्थानांतील रविवारविषयक कायद्याचा उपयोग करून रविवारविषयक कायदाच आधुनिक रोम कोण आहे हे सिद्ध करतो, असा दावा करणे म्हणजे मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोम यांनी स्थापित केलेल्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांकडे दुर्लक्ष करणे होय. अंतिम दिवसांत दोन भिन्न रविवारविषयक कायदे आहेत, आणि यांपैकी कोणताही लोकांच्या लुटारूंची ओळख संयुक्त संस्थाने आहेत, याचा पुरावा नाही. मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोम यांची साक्ष खाजगी अर्थलागूला समर्थन देण्यासाठी विपर्यासाने मांडली जाते, जसे सध्या केले जात आहे, तेव्हा हे दाखवून देते की जे आपल्या खाजगी अर्थलागूला टिकवून धरण्याचा प्रयत्न करीत आहेत त्यांना प्रकार आणि प्रतिप्रकार समजत नाही.

मूर्तिपूजक रोम हे संयुक्त संस्थानांचे एक प्रतिरूप आहे, आणि पोपसत्ताक रोम आधुनिक रोमचे प्रतिरूप दर्शविते. भविष्यवाणीच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगाच्या या चुकीच्या उपयोगाबरोबर, आणि जे शिकविले जात आहे ते “प्रतिरूप आणि प्रतिस्वरूप” यांच्या संदर्भात मांडलेले आहे, या दाव्याबरोबरच, भविष्यवाणीच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगाच्या संदर्भात ज्या प्रकारे “उजाडपणाची घृणास्पद गोष्ट” प्रस्तुत केली जाते, तिची व्याख्या करण्यात आलेले दुसरे अपयशही जोडलेले आहे.

इ.स. ६६ ते इ.स. ७० या कालावधीत दोन रोमन सेनापतींनी यरुशलेमवर आक्रमण केले. त्या दोन्ही सेनापतींनी, सेस्टियस आणि टायटस यांनी, वेढ्यापासून सुरुवात केली; परंतु त्यांपैकी केवळ एकानेच थोड्या काळासाठी वेढा उठविला, ज्यामुळे दैवी प्रबंधाने ख्रिस्ती लोकांना पळून जाण्याची संधी मिळाली. सेस्टियसच्या अधीन असलेल्या पहिल्या वेढ्यातच ख्रिस्ती लोकांनी पळून जाण्याचा इशारा ओळखला. इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमाविरुद्धचे युद्ध पुढे चालू ठेवण्यासाठी टायटस आला तेव्हा, त्याने वेढ्याने सुरुवात केली आणि यरुशलेम व मंदिर नष्ट होईपर्यंत तो थांबला नाही. येशूच्या इशान्यात दोन टप्पे आहेत. पहिला म्हणजे पळून जाण्याचे चिन्ह, आणि त्यानंतर छळ. पाचव्या आणि सहाव्या शतकांतील त्या इशान्याच्या पूर्णत्वात, इ.स. ५३८ पूर्वी ख्रिस्ती लोक भ्रष्ट रोमन चर्चपासून विभक्त झाले, आणि त्यानंतर छळ सुरू झाला.

प्राचीन इस्राएलचा सर्व नोंदविलेला इतिहास शेवटच्या दिवसांत जगणाऱ्यांसाठी लिहिला गेला होता, आणि त्या सर्व इतिहासांमध्ये प्रतिरूपात्मक अर्थ होता, हे पौल अतिशय स्पष्टपणे सांगतो; जरी या सत्याच्या त्याच्या प्रातिनिधिक मांडणीत “typos” हा ग्रीक शब्द, ज्याचा अर्थ ‘प्रतिरूपे’ असा आहे, “ensamples” असा अनुवादित केला गेला आहे.

ही सर्व गोष्टी त्यांना दृष्टांत म्हणून घडल्या; आणि ज्यांच्यावर युगांचा अंत आला आहे अशा आपल्या बोधासाठी त्या लिहिल्या गेल्या आहेत. 1 करिंथकरांस 10:11.

अध्याय दहामधील ज्या इतिहासांचा उपयोग पौल या सत्याची पार्श्वभूमी ठरविण्यासाठी करतो, तो प्राचीन इस्राएलने नीतिमत्तेने वागल्याचा इतिहास नव्हता.

परंतु त्यांच्यापैकी बहुतेकांवर देव प्रसन्न नव्हता; कारण ते अरण्यात नाश पावले. आता या गोष्टी आपल्यासाठी दृष्टांतस्वरूप झाल्या, यासाठी की, त्यांनी जशी दुष्ट गोष्टींची लालसा धरली तशी आपण धरू नये. तसेच त्यांच्यापैकी काही जण जसे मूर्तिपूजक झाले तसे तुम्ही होऊ नका; जसे लिहिले आहे, “लोक खाण्या-पिण्यास बसले, आणि खेळकरपणासाठी उठले.” तसेच आपण व्यभिचार करू नये, जसा त्यांच्यापैकी काहींनी केला, आणि एका दिवसात तेवीस हजार पडले. तसेच आपण ख्रिस्ताची परीक्षा घेऊ नये, जशी त्यांच्यापैकी काहींनी घेतली, आणि ते सर्पाद्वारे नाश पावले. १ करिंथकरांस १०:५-९.

पवित्र इतिहास हा देवाच्या लोकांच्या धार्मिकतेचाही आणि अधार्मिकतेचाही अभिलेख आहे; परंतु या दोन्ही प्रकारच्या अभिलेखांतही तो इतिहास शेवटच्या दिवसांत जगणाऱ्या देवाच्या लोकांसाठी अद्याप एक प्रतिरूपच आहे. १८८८ साली मिनिआपोलिस येथे झालेल्या बंडाचा इतिहास हा अधार्मिकतेचा अभिलेख आहे, अॅडव्हेंटिस्ट इतिहासकार जे काही दावा करीत असले तरीही. ते बंड इतके गहन होते की एलेन व्हाइट यांनी ती सभा सोडून जाण्याचा निर्धार केला; आणि त्या फक्त यासाठी थांबल्या की एका देवदूताने त्यांना सांगितले की मोशेच्या इतिहासातील कोरह, दाथान आणि अबीराम यांच्या बंडाशी समांतर असलेल्या त्या बंडाची नोंद करून ठेवणे ही त्यांची जबाबदारी होती. त्या सभेत प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अठराव्या अध्यायातील सामर्थ्यवान देवदूत उतरून आला, परंतु त्याने आणलेला संदेश नाकारण्यात आला.

त्या इतिहासाने ११ सप्टेंबर, २००१ चे प्रतिरूप दर्शविले, जेव्हा न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती पाडण्यात आल्या. त्या इतिहासात सेनेटर ब्लेअर यांनी मांडावयाचा पहिला रविवार-कायदा विधेयक समाविष्ट होता. रविवार हा राष्ट्रीय उपासनेचा दिवस म्हणून अंमलात आणण्याचे त्यांचे प्रयत्न अयशस्वी ठरले, परंतु तो शेवटच्या दिवसांचे प्रतिरूप दर्शविणाऱ्या एका पवित्र इतिहासाचा भाग होता. सेनेटर ब्लेअर यांचे विधेयक हे शहरांतून पळून जाण्याची चेतावणी होते. १८८८ पूर्वी, जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी शहरांच्या बाहेर राहण्याच्या आवश्यकतेविषयी भाष्य केले, तेव्हा त्यांनी भविष्यकाळाचा उपयोग करून बोलल्या. त्यांनी निकट भविष्यकाळातील त्या वेळेकडे निर्देश केला, जेव्हा देवाच्या लोकांनी ग्रामीण भागात स्थलांतर केले पाहिजे. १८८८ नंतर, ग्रामीण जीवनाच्या आवश्यकतेविषयी सिस्टर व्हाइट यांचे सर्व उल्लेख त्यांच्या सल्ल्याला अशा संदर्भात ठेवतात की ग्रामीण भागात असण्याची वेळ आधीच आली होती. १८८८ मधील ब्लेअर विधेयक हे रविवार-अंमलबजावणीचे चिन्ह होते, जसे लूकने म्हटले, “ज्या ठिकाणी ते असू नये त्या ठिकाणी.” रविवार-अंमलबजावणी संयुक्त संस्थानांच्या काँग्रेसमध्ये आणली जाऊ नये होती, कारण ते संविधानाच्या एका मूलभूत तत्त्वाचा निषेध होते.

इ.स. 1888 चा इतिहास हा 11 सप्टेंबर, 2001 रोजी आरंभ झालेल्या भविष्यवाणीपर इतिहासाचे प्रतिरूप ठरावा म्हणून नोंदविला गेला. इ.स. 1888 मधील ब्लेअर बिल हे इ.स. 2001 च्या पॅट्रियट अॅक्टचे प्रतिरूप होते. ते पशूच्या चिन्हाच्या प्रत्यक्ष अंमलबजावणीपूर्वी दिलेली चेतावणी होती. जो कोणी ख्रिस्ताचे अनुसरण करीत आहे, त्याने 11 सप्टेंबर, 2001 नंतर शहरात राहू नये. तो देवाच्या लोकांना पलायन करण्यास निर्देश देणारा भविष्यवाणीपर वेढा होता. आणि जसे अंतिम दिवसांच्या भविष्यवाणीपर नमुन्याचा विषय असलेल्या दोन रविवार कायदे आहेत, जे मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोमच्या रविवार कायद्यांनी दर्शविलेले आहेत, तसेच त्या दोन्ही रविवार कायद्यांपूर्वी पलायन करण्याची चेतावणी दिलेली असते.

जे स्वतःला सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट असल्याचे घोषित करतात, त्यांनी भविष्यसूचक रीतीने पॅट्रियट अॅक्टला लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापूर्वी शहरांमधून ग्रामीण भागाकडे पळून जाण्याचे चिन्ह म्हणून ओळखणे अपेक्षित होते. हाच तोच रविवारचा कायदा देवाच्या त्या इतर कळपासाठी चिन्ह होता, जे अजूनही बाबेलमध्ये आहेत, की

प्रत्येक राष्ट्रावर आणल्या जाणाऱ्या रविवारच्या अंमलबजावणीपूर्वी त्यांनी बाबेलमधून बाहेर पडून जावे.

“धार्मिक स्वातंत्र्याची भूमी असलेले अमेरिका जेव्हा विवेकबुद्धीवर बळजबरी करण्यामध्ये आणि मनुष्यांना खोच्या सब्बाथचा मान करण्यास भाग पाडण्यामध्ये पोपसत्तेशी एकरूप होईल, तेव्हा पृथ्वीवरील प्रत्येक देशातील लोक तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त होतील.” Testimonies, volume 6, 18.

जसा तीन एलियांच्या तिहेरी अनुप्रयोगाने शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांचे दोन वर्ग आहेत हे स्थापित होते, तसाच रोमच्या तिहेरी अनुप्रयोगाने दोन वेगवेगळे रविवार-कायदे आहेत हे ओळखून दिले जाते. जे असे प्रतिपादन करू इच्छितात की संयुक्त संस्थाने हे “तुझ्या लोकांचे लुटारू” आहेत, आणि म्हणून संयुक्त संस्थानांची भविष्यवाणीतील भूमिका दृष्टांत स्थापन करते, ते असे सुचवितात की संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येणारा रविवार-कायदा हीच ती उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू आहे, जी ख्रिस्ताने आपल्या लोकांसाठी येऊ घातलेल्या छळापासून पळून जाण्याच्या इशान्याप्रमाणे ओळखून दिली. ते वेढा, जो पळून जाण्याचा इशारा आहे, आणि दुसरा वेढा, जो त्या वेळेचे प्रतिनिधित्व करतो जेव्हा रविवार-कायद्याची प्रत्यक्ष अंमलबजावणी शेवटच्या दिवसांच्या छळाची सुरुवात करते, यांतील भेद ओळखण्यात अपयशी ठरतात. ते दोन साक्षीदारांच्या आधारावर स्थापित झालेल्या त्या भेदाचा विचार करत नाहीत की शेवटच्या दिवसांत भविष्यवाणी पूर्ण करणारे दोन स्वतंत्र रविवार-कायदे असणार आहेत. असे करून ते असा युक्तिवाद करतात की संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येणारा रविवार-कायदा हा दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेल्या उजाड करणाऱ्या घृणास्पद वस्तूप्रमाणे दर्शविलेला इशारा आहे; आणि तो तसा आहे, परंतु जसा ते त्याची व्याख्या करतात तसा नाही.

संयुक्त संस्थानांतील रविवारचा कायदा हा देवाच्या त्या इतर कळपासाठी इशारा आहे, जो अजूनही बाबेलमध्ये आहे, की त्यांनी तिच्या सहभागातून पलायन करावे. म्हणून तो सर्व राष्ट्रांवर लागू केला जाणाऱ्या येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याविषयीचा इशारा आहे.

“परकीय राष्ट्रे संयुक्त संस्थानांच्या उदाहरणाचे अनुसरण करतील. जरी ती पुढाकार घेत असली, तरी हाच संकटकाळ जगाच्या सर्व भागांतील आपल्या लोकांवर येईल.” टेस्टिमनीज, खंड ६, ३९५.

त्यांचा दावा असा आहे की संयुक्त संस्थानांतील रविवारचा कायदा हा भविष्यवाणीतील दर्शनाची स्थापना करणारे प्रतीक म्हणून संयुक्त संस्थानांची ओळख करून देतो; परंतु ख्रिस्ताने दिलेल्या पळून जाण्याच्या इशान्याच्या संदर्भात, तो रविवारचा कायदा अकराव्या तासातील कामगारांना बाबेलमधून पळून जाण्यासाठी दिलेल्या जगव्यापी इशान्याचे प्रतिनिधित्व करतो.

जेव्हा सिस्टर व्हाईट पळून जाण्याविषयीची चेतावणी देते, तेव्हा ती संपूर्ण जगावर येणाऱ्या रविवार कायद्याच्या प्रश्नास उद्देशून बोलते. ती चळवळ संयुक्त राज्यांतील रविवार कायद्यापासून सुरू होते. ती असे दर्शविते की संयुक्त राज्यांतील रविवार कायदा हा येऊ घातलेल्या छळाची चेतावणी आहे.

“देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करून पोपसत्तेची संस्था अंमलात आणणाऱ्या हुकूमाद्वारे, आपले राष्ट्र स्वतःला नीतिमत्तेपासून पूर्णपणे विलग करील. जेव्हा प्रोटेस्टंटवाद रोमन सत्तेचा हात धरण्यासाठी दरीपलीकडे आपला हात पुढे करील, जेव्हा तो अध्यात्मवादाशी हस्तांदोलन करण्यासाठी अथांग खोल दरीवरून हात पोहोचवील, जेव्हा या त्रिविध संघटनेच्या प्रभावाखाली आपला देश प्रोटेस्टंट व प्रजासत्ताक शासन म्हणून आपल्या संविधानातील प्रत्येक तत्त्वाचा त्याग करील, आणि पोपसत्ताक असत्ये व भ्रम यांच्या प्रसारासाठी तरतूद करील, तेव्हा आपण जाणू शकू की सैतानाच्या अद्भुत कार्यप्रवृत्तीची वेळ आली आहे आणि शेवट जवळ आला आहे.”

“जसा रोमन सैन्यांच्या जवळ येण्याचा प्रसंग शिष्यांसाठी यरुशलेमच्या निकट येत असलेल्या विनाशाचे चिन्ह होता, तसाच हा धर्मत्याग आमच्यासाठी हे चिन्ह ठरू शकतो की देवाच्या सहनशीलतेची मर्यादा गाठली गेली आहे, आपल्या राष्ट्राच्या अधर्माचे माप भरून गेले आहे, आणि दयेचा देवदूत आपले उड्डाण करण्यास, पुन्हा कधीही न परतण्यासाठी, सज्ज झाला आहे. तेव्हा देवाचे लोक त्या क्लेश व संकटाच्या प्रसंगांत फेकले जातील,

ज्यांचे वर्णन संदेष्ट्यांनी याकोबाच्या संकटाचा काळ असे केले आहे. विश्वासू, छळ सहन करणाऱ्यांचा आक्रोश स्वर्गापर्यंत पोहोचतो. आणि जसा आबेलाचे रक्त भूमीतून आक्रोश करीत होते, तसाच हुतात्म्यांच्या थडग्यांतून, समुद्रातील कबरींतून, पर्वतांच्या गुहांतून, आणि मठांच्या भुयारांतूनही देवाकडे आक्रोश करणारे स्वर उठत आहेत: 'हे प्रभु, पवित्र आणि सत्यस्वरूपा, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर न्याय करून आमच्या रक्ताचा सूड घेण्यास तू किती काळ विलंब करशील?'" Testimonies, volume 5, 451.

सिस्टर व्हाइट अमेरिकेतील रविवारविषयक कायद्याची ओळख करून देतात आणि त्यास संयुक्त संस्थानांसाठीच्या परीक्षाकाळाचा अंत झाल्याचे एक "चिन्ह" म्हणून दर्शवितात. परंतु जगातील इतर राष्ट्रांतील देवाच्या लोकांनाही ह्याच परीक्षेला सामोरे जावे लागणार आहे. अमेरिकेतील रविवारविषयक कायदा लागू होण्यापासून मिखाएल उभा राहेपर्यंत आणि मानवाची परीक्षाकालावधी संपेपर्यंत एक कालावधी आहे. तो संपल्यावर, "दयादूत आपले उड्डाण करतो."